

upravo tada i započelo, da se, drugim riječima, mora raditi o samom posvećenju hrama nakon povratka budući da se u psalmu ističe i oslobođenje.

Paralelizam je sinoniman, i može se vrlo lako raspoznati u svim recima.

Ponovno sagrađeni jerusalemski hram, ponovno uspostavljeno javno i svečano štovanje, ponovno proglašenje Yahweh-a kraljem tipički mogu označivati da će još jednom doći do ponovnog uspostavljanja Božjega štovanja i vjere i kraljevstva, da će, naime, stari zavjet biti zamijenjen novim, izvrsnijim, koji će trajati uvijek. U ovom smislu psalam ima i svoje tipično mesijansko značenje.

o. I. ŠTAMBUK

RAZMATRANJE

Ovu novu rubriku »Službe Božje« započinjemo kratkim razmatranjem dobro poznatog Karla Rahnera (Theologische Meditationen, Alltägliche Dinge, Benzinger) o hodanju. Slijede i razmatranja o radu, o sjedenju, o gledanju, o smijehu, o jelu i o spavanju. Dakle razmatranja o svakodnevnim stvarima.

O HODANJU

U najobičnije stvari našega svakodnevnog života spada i hodanje. Na nj pak mislimo samo, kad svezani ili uzeti, ne možemo više hodati. Tada tek shvaćamo kako je »moći ići« milost, čudo. Mi nismo biljke koje su vezane na jednu određenu okolinu; mi tražimo svoju okolinu, mi je mijenjamo, mi biramo i — mi hodamo. Iz iskustva dobro znamo da smo putnici k cilju; ne oni koji lutaju u prazno. Mi govorimo o životnom putovanju a prvi opis kršćana bio je onaj o »ljudima s puta« (Dj. Ap. 9, 2). Kad je potrebno da budemo ne samo slušači nego i izvršitelji riječi onda treba da ne samo u duhu živimo nego da u njemu i hodimo. Mi govorimo o tijeku (hodu) događaja, o dobrom ishodu nekoga pothvata, o pristupu k razumijevanju, o promjeni kao o prelazu, o svršetku kao zalasku, mi shvaćamo postojanje kao uspon, naš život kao hodočašće, povijest kao napredak, nešto razumljiva zovemo i »pristupačnim«, odluku »korakom«. Na velike se blagdane upriličuju procesije i ophodi u religioznom i profanom životu. Već ove male opaske ukazuju na to kako mi često čitav naš život tumačimo pomoću prirodnog iskustva našega svakodnevnog hodanja. Mi idemo i već samim tim fiziološkim hodom pokazujemo da ovdje nemamo stalnoga boravišta, da smo na putu, da je naše »doći« još uvijek u budućnosti, da cilj još tražimo i da smo uistinu hodočasnici, putnici između dva svijeta, ljudi u prijelazu, pokrenuti i koji sami sebe pokreću, oni koji upravljaju datim pokretom i koji u planiranom pokretu iskusišu da uvijek ne stižu tamo gdje je bilo planirano. U najjednostavnijem hodu spoznaje i slobode je čitav bitak čovjeka u stvari već tu, pred sa-

mim sobom, bitak kojemu kršćanska vjera otkriva cilj i obećaje dolazak k tome cilju: bitak jednoga beskonačnog pokreta, koji sebe i dolazak poznaje, koji traži i vjeruje da će naći jer (drukčije ne možemo govoriti) Bog sam dolazi u silasku Utjelovljenja i ponovnom dolasku Krista koji je naša budućnost.

Mi idemo, mi moramo tražiti. Ali ono što je posljednje, što je instinski pravo ide nam ususret, traži nas. Naravno samo ako mi hodimo, ako mu idemo ususret. I kad nademo, jer ćemo bit nađeni, iskusit ćemo da je naš hod ususret bio nošen snagom pokreta koji silazi na nas, Božjim pokretom k nama.

I.

SVEĆENIČKA REVNOST

Potrebna revnost

Bez revnog vršenja svoje dužnosti teško se daje zamisliti svećenički život. Revnost u stvari pripada našem stazežu kao njegov sastavni dio. Život sv. Pavla poslije obraćenja sav je protekao u silnom apostolskom naporu, u revnosti, koja se žrtvuje. »Svaki se svećenik uzima između ljudi i postavlja se u službu Boga na korist ljudi, da prinosi darove i žrtve za grijeh« (Hebr. 5, 2). Prema tome je svećenik prinositelj žrtve za druge, a to se ne može bez trajne revnosti.

Svećenik je duša u kršćanstvu. Stoga mora biti aktivan i radin kao što je naša duša, aktivna i radina u tijelu. Duša se brine za tijelo i čuva ga. Svećenik se ima brinuti, kako će tuđe duše osvojiti i zadržati uz Krista i njegovu nauku. On mora biti maran kao pčelica lijetati od duše do duše, da ih lovi za Krista. Svećenik naime nije postao svećenikom samo za sebe, nego u prvom redu za druge, za duše sebi povjerene.

Misiju Isusa Krista na zemlji nastavlja svećenik, jer Krist je htio, da preko svećenika polijeva dijete na krštenju, da preko svećenika daje odriješene u ispovijedi. Krist je htio, da ga upravo svećenikova usta dozovu na oltar i da ga svećenikova ruka stavlja kao pričest u usta vjernika. Krist je poslao svećnike: »Kao što je poslao otac mene i ja šaljem vas . . .«

A Krista je u svemu vodila silna revnost i žar za spas duša. »Revnost me za tvoju kuću izjeda« (Iv. 2, 17). A svećenik je Kristov suradnik na istoj njivi, na obradi ljudskih duša, koje su tako skupocjene. Sv. Grgur Nazijanski kaže: »Quis humanam naturam novit nec totum mundum dixit